

jenom pro tento případ povinnost vypovídajícího, ukládaje mu, by opatřil náhradu jen za byt a nikoliv za jiné místnosti, a nelze proto toto ustanovení vykládati jako všeobecné obmezení § 1 vládního nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. Jedná se proto jenom o to, zda byla povinnému vymáhající stranou opatřena za všechny místnosti přiměřená náhrada, to se nestalo, jak vymáhající strana sama připouští, a také podle zprávy výkonného orgánu nemohl povinný přes pilné pátrání jiných místností si opatřiti. Právem proto soud první stolice povolil povinné straně odklad vyklizení místností, kterých doposud používala.

Čís. 1804.

Není zmatečností (dle čís. 4 § 477 c. ř. s.), nebylo-li zástupci strany dáno povolení k odvodu na vývody druhé strany při odvolacím líčení.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, Rv I 171/22.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované strany a vyvrátil dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s.

v d ů v o d e c h:

Zmatečnost rozsudku druhé stolice ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s. spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud neudělil slova jejímu zástupci k odvodu na vývody druhé strany při odvolacím líčení. Než neprávem, jelikož uvedené místo zákona předpokládá, že straně byla vůbec odňata možnost, před soudem jednati, což se v tomto případě nestalo, naopak zástupce žalované byl, jak zřejmo z protokolu o odvolacím líčení, slyšen se svými návrhy a přednesl obsah odvolacího spisu. Nelze tedy mluvit o zmatečnosti rozsudku druhé stolice ani kusosti odvolacího řízení.

Čís. 1805.

Ručení dle § 1320 obč. zák. Pobíhají-li hlídací psi volně po dvoře usedlosti, dlužno dvůr uzavřít tak, by zamezen byl přístup osobám třetím.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, Rv I 240/22.)

Žalobce, vstoupiv letního dne časně z rána do dvora žalovaného, byl napaden hlídacím psem a zraněn. Žalobě o náhradu škody bylo o běma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Ustanovení § 1320 obč. zák. bylo třetí dílčí novelou (cís. nař. ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák.) proti svému původnímu znění podstatně zotřeno pokud se týče zodpovědnosti držitele zvířete, které někoho poškodilo. Dle druhé věty nového znění § toho musí držitel zvířete dokázati, že postaral se o to, aby zvíře bylo v kritický čas jak náleží opatřeno. A to dokázati se žalovanému nepodařilo. Prvý soud bezvadně zjistil, že žalovaný chová na svém dvoře dva mladé hlídací psy s čubou, že časně z rána dne 22. června 1919 žalobce — hoch sotva 13letý — vstoupil, poslán byv matkou do statku žalovaného, zavřenými, nikoli však zamčenými dvířky na dvůr žalovaného a že byl na dvoře oněmi

psy přepaden a na těle i obleku poškozen. Žalovaný namítal, že oné noci a tedy i časně z rána, kdy žalobce dvířky na jeho dvůr vstupoval, byla dvířka ta nejen zavřena, nýbrž přímo zamčena. Avšak žalovaný nedokázal, že tomu skutečně tak bylo. Svědci odvolatelem vedení nepotvrdili, že dvířka ta byla skutečně tu noc na 22. června 1919 klíčem zamčena, vyslovili pouhou domněnku, že tomu tak bylo, poněvadž prý se dvířka zavírala na noc vždy. Naproti tomu zjistil prvý soud bezvadně, že žalobce otevřel dvířka na dvůr pouhým stisknutím kliky. Že by byl žalobce snad násilným vyražením zamčených dvířek na dvůr vnikl, nebylo nijak dokázáno. Z toho všeho jest vidno, že úsudek prvního soudu, že žalovaný jest jako držitel psů, kterých řádně neopatřil, práv ze škody, psy těmi žalobci způsobené, jest správný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Po stránce právní byla věc správně posouzena. Prokázáno bylo, že žalovaný dal dvěma kousavým psum volně po dvoře pobíhati a že dvířka do dvora nebyla zamčena v době, kdy psi ti ještě po dvoře pobíhali, takže cizí osoby mohly na dvůr bez překážky vstoupiti. Z toho usoudil odvolací soud správně, že žalovaný svých psů řádně neopatřil a že ručí proto za veškerou škodu jimi způsobenou. Vývody odvolatelovy, že žalobce úraz spoluzavinil, nemají ani věcného ani právního podkladu. Žalovaný sám tvrdí, že dvířka byla vždy zamčena, pokud psi po dvoře pobíhali, ovšem nedokázal, že tomu tak bylo i 22. června 1919 ráno, kdy žalobce do dvora vstoupil. Správné je tvrzení žalovaného, že obyvatelé venkova jsou nuceni chovati hlídací psy na ochranu svého vlastnictví, avšak přes to jsou povinni starati se o to, by psi nepoškodili osob, jež beze zlého úmyslu vstupují do chráněných místností. To může se státi, není-li jiného opatření, na př. písemné výstrahy, jedině tím, že místnost ta uzavře se pro třetí osoby, což platí hlavně o dvorech selských usedlostí. Ochrana psy odůvodněna je pouze proti osobám, vnikajícím bezprávně a se zlým úmyslem do chráněného místa. Žalobce, naleznuv dvířka do dvora žalovaného nezamčena, nemohl předpokládati, že obyvatelé dvora ještě spí a že psi pobíhají po dvoře, a nelze mu přičítati jeho zavinění, že šel dvorem k obytnému stavení, chtěje mluvit se sestrou v něm bydlící. Skutečnost, že dvířka byla pouze zavřena, ač dle tvrzení žalovaného samotna byla jindy v noci zamčena, byla žalobci dostatečnou zárukou, že mu na dvoře nehrozí nebezpečí. Žalovaný poukazuje sice na časnou hodinu ranní a nedělní klid, na druhé straně je však uvážiti, že stalo se tak dne 22. června, tudíž za bílého dne. Žalobce mohl proto předpokládati, že někdo z obyvatelů dvora psy uzavřel a dvířka odemkl.

Čís. 1806.

V nesporném řízení lze rozhodovati o vyživovacím nároku nemanželského dítěte proti otci jen za dobu od podání návrhu, nikoliv za dobu dřívější.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1922, R II 309/22.)